

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Šestka táhne světem.pdb

PDB Name: Šestka táhne světem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.2002
Modification Date: 13.10.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Šestka táhne světem

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden muž, co každému řemeslu rozuměl, a ten sloužil ve válce statečně a čestně, ale když ta skončila, byl propuštěn a jako mzdu jen tři krejcarey dostal. A ten si tak pravil, že toto se mu nelíbí, že ty správné kamarády najde a to by se pak vidělo, aby mu král své poklady nevydal.

A plny vzteku si vykračoval lesem až přišel k jednomu, co takový Silák byl, že ze země trhal vzrostlé stromy, jakoby to jen stěbla trávy byla. Voják se ho hned ptal, zda-li by s ním do světa nešel a Silák pravil, že jen své staré matičce tu trochu dříví odnese, hned s ním do světa potáhne. A za chvíli byl opravdu zpět a ve dvou šli dál tím lesem.

A tu uviděli Lovce, jak klečí na kolenou a puškou na něco míří. I zeptali se ho překvapeně, co střílet míní, když kolem ničeho k vidění není, i ten jim pravil, že asi dvě míle odtud sedí moucha na větvi dubu a on ji chce do levého oka střílet. Tu Voják i jemu řekl, ať s nimi do světa se vydá, když budou tři, nemusejí se bát ničeho.

Dál putovali až přišli na pláň, kde sedm větrných mlýnů stálo, které se divoce točily, ačkoli ani zprava ani zleva nefoukal vítr a nepohnul se ani lísteček. Voják i jeho druhové se tomu velmi podivili, jak se ty mlýny tak točit mohou, a pokračovali v cestě, když přišli k jednomu, co na stromu seděl, jednu nosní díрку přikrytou držel a druhou foukal. I ptali se ho, co to provádí, a on jim pravil, že dvě míle odtud sedm větrných mlýnů stojí a on je pohání. I toho jíti s sebou přemluvili.

Šli dál a uviděli jednoho, který stál na jedné noze, druhou měl odepnutou a položenou vedle sebe, a když se ho byli zvědavě ptali, co že to provádí, on jim pravil, že je Běžec znamenitý, že kdyby i tu druhou nohu měl připnutou, byl by rychlejší jako vítr. I toho vzali rádi s sebou.

Neputovali věru dlouho a uviděli jednoho, co měl na hlavě klobouček, ale ten měl až na uších naražený. I ptali se ho, proč si klobouk řádně nenasadí, že jako úplný blázen vypadá a on jim odpověděl, že to učinit nemůže, neboť když on si klobouk narovná, tu přijde obrovský mráz, že ptáčekové budou z nebe padat zmrzlí na zemi. I toho vzali rádi s sebou.

Tak podivuhodná šestka doputovala do královského města, kde zrovna král dal vyhlásit, že kdo chce běžet s jeho dcerou o závod a ten souboj vyhraje, jejím mužem se stane, ale když prohraje, ztratí hlavu.

Tak se dali u krále ohlásit a Voják pravil, že jeho přítel za něj poběží, ale král odpověděl, že však i jeho hlava bude dána v sázku. Když bylo vše ujednáno a domluveno, nasadil si Běžec druhou nohu. Tak určeno bylo, že kdo dříve vodu ze vzdálené studny přinese, vítězem bude. Běžec i princezna dostali stejný džbánec a závod byl odstartován, avšak sotva princezna malý kousek uběhla, Běžec už k vidění nebyl, neboť jako vítr upaloval. Za pár chvil byl u studny, naplnil svůj džbánec a obrátil se zpět.

Ale uprostřed cesty domů, přepadla Běžce únava, tak položil džbánec, sám se vedle natáhnul a usnul. Jako podušku pod hlavu si dal koňskou lebku, aby nepohodlně ležel a dlouho nespál. Zatím princezna, která tak rychle utíkat uměla, jako žádný jiný člověk, ke studni dorazila, svůj džbánec naplnila a k domovu se obrátila, tu cestou uviděla Běžce ležet a spát, a tak si byla pomyslela, že sama prozřetelnost ji protihráče do rukou vydala, jeho džbánec vyprázdnila a běžela dál.

Nyní by bylo vše ztraceno, kdyby Lovec se svým ostřížím zrakem do dálky se nedíval a svoji pušku z ramenou nesundal a koňskou hlavu z pod Běžcovy hlavy neodstřílil. Běžec se probudil, vyskočil a svůj prázdný džbánec uviděl, ale rozvahu neztratil, popadl ho, zpět ke studni doběhnul a opět ho vodou naplnil a běžel jako vítr na zámek, kam byl o

celých deset minut dříve než princezna dorazil.

Král se velmi urazil a jeho dcera ještě více, že ji obyčejný, bývalý Voják porazil, i radili se spolu, jak by se jeho i jeho kamarádů zbavili. Tu nakonec král pravil, ať princezna strach nemá, že on na něco již připadnul, že oni se jistě domů nikdy nevrátí. Pak jim řekl, že jistě hlad a žízeň mají a mohou se nyní dosyta napít a najíst, a zavedl je do komnaty, která podlahu železnou měla, dveře taky byly železné a okna byla chráněna železnými mřížemi. V komnatě stál bohatě prostřený stůl a k němu mělo těch šest usednout. Když tak byli učinili, král z komnaty vyklouznul ven a dveře nechal pevně zavřít, pod komnatou sluhovi poručil oheň rozdělati, až se železo docela rozžhavilo.

Zatím šestka u stolu seděla a tu jim velké horko přišlo, však okna byla zamřížována a dveře zamknuty, i poznali, že král jim zlou léčku nastrojil, tu však ten Mrazivec si klobouk rádně na hlavě narovnal a tu se jalo mrznout převelice, až jídlo na mísách tuhlo na kámen.

Tak uběhlo pár hodin a král byl uvěřil, že těch šest žár dávno zahubil, a nechal dveře otevřít. A tu s údivem viděl, jak těch šest je zdrávo a veselo, a v komnatě je velmi chladno a zbytky jídel na mísách zmrznuté. Král se velmi rozhněval a běžel za sluhou, co měl na oheň přikládat, proč on nezatopil a tu viděl, že oheň hoří mocným plamenem a železnou podlahu žárem rozpaluje, tedy řekl si, že těch šest snad čarodějové být musí.

Král si nechal Vojáka zavolat a tak mu pravil, zda by místo dcery raději zlato nechtěl, a tu Voják rád souhlasil, že mu stačí jen to, co jeho služebník unese., že za deset dní si pro zlato přijde. Pak Voják nechal všechny krejčí říše svolat a oni museli ranec velký jemu ušít, ten pak si Silák dal na ramena a ve stanoveném čase se na královský zámek vydali.

Tu se král byl trochu zalekl, když tak velký ranec viděl, však slib splnit musel a nechal přinést tunu zlata, avšak to zlato stěžší dno pytle pokrylo, tak musel dat král cely svůj poklad a přesto byl pytel ani ne způli zaplněn, tak z cele říše sjelo se 7000 vozů zlata, teprve pytel byl jakžtakž zaplněn a Silák byl spokojen, pytel si na ramena hodil a vydalo se těch šest pryč ze zámku.

Když král viděl, jak oni opravdu bohatství celého království odnášejí, přivolal své rytíře a tak jim pravil, aby těch šest zabili, poklad jim vzali a zpět mu donesli. Tak těch šest dvěma regimenty obklíčeno bylo, a takto jim vojáci vyhrožovali, ať zlato vrátí, sic bídně zahynout musí. Tu ten Foukač se nadechnul a na dvě strany foukl, až ti vojáci z koní nedůstojně popadali a na útěk se dali. A jejich velitel, co zraněn pádem také byl, křičel, že pohanu takovou si snad nezasloužil. Tu Foukač tedy ustal v tom vojáku víření a Voják veliteli pravil, ať králi vyřídí, že vojska již posílati nemá, že ono vždy takto dopadne.

Tak král více dělat nemohl a těch šest brachů domů přišlo, poklady si rozdělilo a žilo v dostatku až do smrti.